

Arrest

nr. 321 633 van 14 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest met nr. 319 216 van 20 december 2024, waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 6 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SWERTS, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 oktober 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 26 maart 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, u bent van Pashtoun origine en u bent een soennitisch moslim. U bent geboren in 2003 in Baykhel, in het district Khogyani in de provincie Nangarhar, waar u samenwoonde met uw moeder en uw twee broers. Uw vader is ongeveer in 2018-2019 een natuurlijke dood overleden. Uw drie zussen zijn getrouwd. U bent ongeschoold en ongeletterd. U reed met de tractor of werkte in de winkel van uw familie.

Uw broer S. (...) werkte voor de lokale opstandelingen onder leiding van malik M. (...) in de checkpost van Kusbahar tot aan de machtsovername.

In 2019, op een vroege ochtend zag u dat de taliban een bom in een jerrycan naast de kleine brug, naast jullie huis, plaatsten. U zag hen en zij zagen u ook maar zeiden u weg te gaan. U informeerde uw broer, die op zijn beurt de checkpost in uw dorp op de hoogte bracht, die op hun beurt het nationale leger informeerden. U had ook tegen uw moeder gezegd dat de taliban een bom aan het plaatsen waren, maar die u antwoordde niets te doen omdat het uw zaken niet waren. Ongeveer 1u à 1u30 later kwam het nationale leger toe en was er een gevecht tussen degenen die de bom plaatsten en het nationale leger.

Na dit incident vroeg de taliban uw familie twee keer om geld ter compensatie voor het verlies van de bom. Uw familie heeft hierop geantwoord dat er geen geld zou gegeven worden en dat ze konden doen wat ze wilden.

Omdat u na het eerdere incident altijd voorzichtig was, keek u altijd rond of het veilig was als u naar de winkel ging. Ongeveer 2 tot 3 maanden later, zag u een bom in een zak op het dak van uw winkel. Ongeveer 1,5 tot 2 maanden later, gebeurde hetzelfde. U informeerde telkens uw broer, die op zijn beurt praatte met iemand van de checkpost, die dan kwam om de bom weg te halen.

In de 5e maand van 2020, was er een bom geplaatst voor uw winkel, waar een watermolen was. De arbaki's haalden hier water voor de checkpost. Een van hen kwam om de jerrycans te vullen met water, een andere kwam boodschappen doen in uw winkel. De bom ontplofte, waardoor één van de arbaki's gedood werd en één zwaar gewond werd. U was zelf ook gewond geraakt in de explosie en werd naar het ziekenhuis gebracht. Na de bomexplosie verhuisde uw familie naar het Kaga district.

In deze periode ontvingen uw familie en u ook dreigbrieven van de taliban. Deze brieven werden in het dorp aan de muur of aan een boom gehangen. Uw jongere broer A. (...) of een dorpling bracht die naar uw familie. U gooide deze brieven telkens bij het afval. U ontving in totaal meer dan 5 of 6 dergelijke brieven, waarin stond dat uw ene broer voor malik M. (...) werkte, dat u informatie gaf aan de overheid over de bommen, alsook dat u zich beide moest presenteren. Uw broer bleef in de checkpost, uw moeder begon een wapen te dragen en u deed niets.

Ongeveer 1,5 maand voor de machtsovername bent u, samen met uw jongere broer A. (...), vertrokken uit Afghanistan. Uw broer S. (...) vond dat er geen gevaar was voor hem en bleef in Afghanistan. Sinds de 2e dag van de machtsovername is hij vermist. U bent via Iran (waar uw broer A. (...) is achtergebleven), Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België gekomen. U kwam in België aan op 16 oktober 2022 en u diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 17 oktober 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten neer: uw taskara, de taskara's van uw broers en vader, twee dreigbrieven, een brief van de dorpsouderen die de gebeurtenissen bevestigen, een persoonlijke verklaring, de badge van het werk van uw broer bij de lokale opstandelingen en foto's van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u bij aankomst in België op 17 oktober 2022 zestien jaar oud te zijn. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 18 oktober 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 21,5 jaar uw geschatte leeftijd is met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg werd uw geboortedatum bijgesteld naar 1 januari 2003 (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie d.d. 20 oktober 2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan toegepast worden, ook geeft u door zich vooreerst valselyk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan vreest dat u misschien vermoord zal worden omwille van het werk van uw broer bij de lokale opstandelingen en omdat u de overheidsdiensten informeerde over de taliban die een bom plaatste naast uw huis (NPO, P8-9).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat deze door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U verklaarde dat u – ten gevolge van het werk van uw broer bij de lokale opstandelingen – problemen kende met de taliban. U kon het CGVS hier evenwel niet van overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot deze activiteiten van uw broer veeleer vaag en allesbehalve doorleefd zijn gebleken, wat ernstige twijfels doet rijzen bij het beweerde profiel van uw broer. Er werd u verschillende kansen gegeven om alle informatie waarover u beschikt mee te delen, waarbij u niet verder kwam dan enkel vage verklaringen zoals dat hij bij de opstandelingen ging werken, dat u alle documenten en foto's neergelegd heeft en dat u alles al verteld heeft (NPO, P14, P17). Wanneer u specifiekere vragen krijgt, komt u niet veel verder dan regelmatig te herhalen dat u het niet weet. Behalve dat uw broer “op een vrijdag” met zijn vrienden bij de lokale opstandelingen ging (NPO, P14, P15), dat hij tussen de 9200 en 10 200 afghani verdiende (NPO, P15) en dat hij gewoon een vechter was voor malik M. (...) (NPO, P14). Moest de tewerkstelling van uw broer effectief een dusdanige rol in uw vertrek spelen zoals u wil laten uitschijnen, kan er van u, en zoals reeds werd opgemerkt, toch wel wat meer informatie verwacht worden. Immers, gezien het werk van uw broer een deel van de essentie van uw asielmotieven vormt, kan er wel degelijk verwacht worden dat u pogingen zou hebben ondernomen om bij uw broer, die in Afghanistan bleef toen u diende te vertrekken, en familieleden hiernaar te informeren opdat u meer informatie zou kunnen geven over het werk van uw broer.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde dat uw broer deel uitmaakte van het Afghaans leger (fiche NBMV, “motief voor immigratie”), wat toch niet te vergelijken valt met een deelname aan de lokale opstand. Dat u zich wat dit betreft dusdanig tegenspreekt, doet verder afbreuk aan het beweerde profiel van uw broer.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de Afghaanse veiligheidsdiensten behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bvb. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid beweert te zijn van een vroeger lid van de lokale opstandelingen is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen met betrekking tot de beschuldiging van 'spionage' overtuigen uw verklaringen niet.

U verklaart dat u rond 3u à 4u 's ochtends mensen hoorde praten buiten uw huis. Toen u ging kijken wat dit was, zag u dat drie gewapende mannen een jerrycan onder de brug naast uw huis aan het plaatsen waren. Zij zagen u ook en zeiden u om te gaan. U vond het verdacht omdat jerrycans meestal een bom waren en contacteerde uw broer met de vraag om de checkpost in uw dorp te informeren. De checkpost in uw dorp nam op hun beurt contact op met het nationale leger. Uw moeder was ook wakker en u zei dit aan haar, waarop ze u antwoordde om niets te doen omdat het uw zaken niet waren (NPO, P9-10). Het is al merkwaardig dat u, wanneer u drie gewapende mannen een verdachte jerrycan ziet plaatsen naast uw huis, u niet zelf contact opneemt met de checkpost in uw dorp om dit te melden. Temeer daar u verklaart dat u al sinds jongsaf werkte in een winkel (NPO, P5) waar de arbaki's hun boodschappen kwamen doen (NPO, P11) en er dus van uitgegaan kan worden dat u wel contact had met de arbaki's. Bovendien is het merkwaardig dat de checkpost in uw dorp contact opnam met het nationale leger in plaats van zelf in te grijpen, temeer daar zij bij een volgend incident, toen een bom bij uw winkel gevonden werd, wel zelf kwamen om de bom weg te halen (NPO, P11). Dat u ondertussen uw moeder ook inlichtte maar zij u antwoordde om niets te doen omdat het uw zaken niet zijn, kan echter geenszins overtuigen. Dat uw moeder zo zou reageren, wanneer er een bom naast uw huis geplaatst wordt, wat dus het leven van uw familieleden en uzelf in gevaar brengt, is volstrekt ongeloofwaardig. Geconfronteerd hiermee merkt u gewoon op dat dit is wat ze u vertelde (NPO, P10), wat uiteraard geenszins kan overtuigen. Des te meer daar u op het moment van dit zogenaamde incident in 2019 ongeveer 16 jaar oud was. In de Afghaanse context en maatschappij kan dit bezwaarlijk nog als een jonge leeftijd beschouwd worden. Bovendien was u op dat moment de oudste man aanwezig in uw huis, daar uw oudere broer in zijn checkpost in Kusbahar was (NPO, P9) wat u binnen de Afghaanse context ook een zekere verantwoordelijkheid voor uw familieleden geeft. Dat u op dit moment uw moeder niet in vraag gesteld heeft en zonder meer aangenomen heeft wat zij zei, is zeer merkwaardig.

Uw broer zou na uw melding contact hebben opgenomen met de checkpost in uw dorp, die op hun beurt het nationale leger informeerden. Na 1u tot 1u30 is het nationale leger toegekomen en was er een gevecht tussen degenen die de bom plaatsten en het nationale leger (NPO, P9). Dat de gewapende mannen, volgens uw verklaringen taliban (NPO, P10), nadat u hen gezien had en zij u ook gezien hadden, nog zeker een uur waren gebleven om een jerrycan bom te plaatsen, kan op zijn zachtst gezegd vreemd genoemd worden. Dat deze mannen een dergelijke operatie 's nachts uitvoeren, wijst erop dat ze geen pottenkijkers wilden om niet verklikt te worden. Wanneer ze dan toch betrapt worden, zouden ze toch rustig voortgaan met hun operatie, met alle bijhorende risico's, zoals ook moet blijken uit uw verklaring dat er vervolgens een gevecht tussen het leger en de nog aanwezige taliban zou zijn uitgebroken. Dit kan geenszins overtuigen.

Ten tweede verklaart u dat sinds het incident met de bom naast uw huis, ze drie keer een bom naast uw winkel hebben geplaatst (NPO, P11). De eerste bom vond u op het dak van uw winkel in een zak ongeveer 2 à 3 maanden na het incident met de zogenaamde bomplaatsing bij uw huis. De tweede bom vond u ook op het dak, ongeveer 1,5 à 2 maanden later. Wanneer u een bom zag, informeerde u uw broer, die vervolgens met de checkpost praatte, waarop iemand van de checkpost kwam om de bom te ontmantelen (NPO, P11). De derde bom werd voor uw winkel aan een watermolen geplaatst. Deze bom zou zijn ontploft op de 5e van de 5e maand 2020 toen twee arbaki's aan uw winkel kwamen. Volgens uw verklaringen waren er twee redenen waarom de taliban de bommen bij uw winkel plaatste. Enerzijds omdat de arbaki's hun boodschappen deden bij jullie, anderzijds omdat u de overheid informatie gegeven had over de bom naast uw huis, waardoor ze een financieel verlies leden en jullie hiervoor compensatie weigerden te betalen (NPO, P12). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban bommen bij uw winkel zouden plaatsen, wanneer u zelf aangeeft dat de taliban in uw regio naar de huizen van mensen die werkten voor de overheid of de overheid steunden gingen om hen te vermoorden of mee te nemen (NPO, P7). De taliban wist duidelijk wie u was en waar u woonde, gezien ze u, volgens uw verklaringen zelf gezien hadden toen ze de bom bij u thuis aan het plaatsen waren. Dat ze dan eerst al via telefoons geld ter compensatie voor het financieel verlies van de bom zouden vragen en nadien drie bommen – waarvan twee ook ontmanteld werden – bij uw winkel plaatsten, in plaats van u rechtstreeks bij u thuis te viseren, kan niet overtuigen.

Ten derde kunnen ook de verklaringen die u aflegt omtrent de dreigbrieven die u van de taliban ontving niet overtuigen. U verklaart dat er vijf of zes brieven in het dorp aan de muur of in de boom gehangen werden, die uw broer of een dorpeling naar uw huis bracht. U gooide ze telkens bij het afval. In de brieven zou volgens

uw verklaringen staan dat uw ene broer werkt voor malik M. (...), dat u informatie geeft aan de overheid en dat u zich moet presenteren (NPO, P13). U ontving deze brieven naar eigen zeggen in de periode waarin ze de bommen plaatsten (+/- 2020) (NPO, P12). Het is al merkwaardig dat u niet kan aanduiden welke van de door u aangebrachte documenten dreigbrieven zijn (NPO, P13). Zelfs al kan u zelf niet lezen, kan er wel verwacht worden dat u dergelijke dreigbrieven kan herkennen, des te meer daar u verklaart dat er veel zo'n brieven waren (NPO, P13). Daarnaast is het ook opvallend dat u verklaart dat u deze brieven telkens u ze ontving bij het afval gooide (NPO, P13), maar dan toch twee brieven bijgehouden heeft en kan voorleggen. Bovendien is het ongeloofwaardig dat de taliban deze brieven in het dorp zou achterlaten in plaats van aan uw huis te brengen gezien ze duidelijk wisten waar u woonde (cf. supra), en ze kennelijk weinig schroom kenden om zich in het dorp te begeven, getuige het feit dat ze eerder nog rustig de tijd zouden hebben genomen om een bom naast uw huis te plaatsen. Dat er soms een week, soms een maand tussen deze brieven zat, is ook al zeer merkwaardig. Indien de taliban u wel degelijk als doelwit zag, dan kan het niet overtuigen dat ze u gedurende een periode van verschillende maanden verschillende brieven zouden sturen zonder rechtstreeks achter u aan te komen, waarmee ze u de kans geven om maatregelen te nemen of te vluchten (NPO, P7).

Uw verklaringen over de bedreigingen vanwege de taliban in uw hoofde missen alle logica. Dit noopt het CGVS te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de bedreigingen aan uw adres.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie vermogen te wijzigen.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

U legt een kopie van uw taskara neer. Uw taskara bevestigt echter louter uw identiteit die hier niet ter discussie staat (document 1). Voorts legt u ook de taskara's van uw twee broers en uw vader neer. Gezien de manipuleerbaarheid van dergelijke stukken, zeker nu dit louter kopieën betreffen, volstaan deze niet om uw familieband met deze S. (...) aan te tonen. (document 3). Verder legt u verschillende stukken met betrekking tot de tewerkstelling van uw zogezegde broer neer, onder meer een kopie van zijn badge van de lokale opstandelingen en foto's van uw broer tijdens zijn werkzaamheden (document 4 en 5). Zoals hierboven vastgesteld, wordt de tewerkstelling van uw broer weinig plausibel geacht. Dat blijkt opnieuw: u kan geen enkele informatie verschaffen over deze foto's. Twee van deze foto's tonen louter een Afghaanse man in Afghaanse klederdacht met een wapen, wat geenszins de tewerkstelling van uw broer staft, gezien wapendracht in de Afghaanse context niet uitzonderlijk is. Een derde foto toont dan weer een man in een uniform, waarop duidelijk het embleem van de 'Afghan Local Police' staat. Uw verklaring hiervoor dat ze het uniform droegen van wie ze dit ook konden krijgen (NPO, P17), komt merkwaardig over. Ten slotte legt u nog kopieën voor van vier handgeschreven brieven (document 2), waaronder twee dreigbrieven van de taliban, een brief van de dorpsouderen en een verklaring van een interview. Dit gaat ten eerste over kopieën van vier handgeschreven brieven, die door eender wie op eender welk moment geschreven kunnen zijn. Ten tweede, kan u zelf niet onderscheiden welke de dreigbrieven waren en welke de andere documenten waren (NPO, P12-13) wat zoals hierboven reeds uiteen gezet, zeer merkwaardig is. Bovendien kan, zoals hierboven ook reeds aangegeven, geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen van de taliban en al zeker niet aan de brieven die deze bedreigingen zouden moeten staven. De brief die uw broer voor u neergeschreven heeft, betreft louter een weergave van wat u heeft verklaard over de zogenaamde feiten. Hierbij kan ook opgemerkt worden dat deze verklaring afwijkt van wat u bij het CGVS verklaard heeft. U vermeldt dat de taliban een mijn wilden plaatsen naast de deur van uw huis, in tegenstelling tot uw verklaring bij het CGVS dat de taliban een mijn/bom wilden plaatsen naast de brug die door legervoertuigen gebruikt werd, naast uw huis (NPO, P12). Verder rept u met geen woord over de (drie) bommen die bij uw winkel geplaatst werden en zou u volgens deze verklaring na de bom bij uw huis zijn bedreigd en vervolgens vertrokken. Dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS, waar u aangeeft dat u pas ongeveer 2 jaar later (incident in 2019 tot vertrek anderhalve maand voor de machtsovername in augustus 2021 (NPO, P8)) vertrokken bent.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619

burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de

machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische

en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur.

Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van

VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaan en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New York op 16 december 1966 (hierna: IVBPR), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is en gaat in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de adjunct-commissaris.

Hierna gaat verzoeker in op "het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep". Hij vangt aan met een omstandige analyse van de principes van een dergelijk onderzoek en past deze als volgt toe op zijn persoon:

"In casu moet vastgesteld worden dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker en de mogelijkheid om zich bij terugkeer naar Afghanistan aan de regels van de Taliban te onderwerpen en 'het spel' te spelen zonder hierbij op te vallen en zo als 'afwijkend' beschouwd te worden overeenkomstig artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.

Zo is er ten eerste de jonge leeftijd van verzoeker, waarmee voldoende rekening gehouden moet worden. Verzoeker verliet Afghanistan toen hij hoogstens, volgens de leeftijdtest, net 18 jaar was geworden, rond juli 2021, 1,5 maand voor de machtsovername. Zijn vertrek is inmiddels bijna drie jaar geleden en hij is al een jaar en een half in België.

Dit wil zeggen dat hij nooit het huidige beleid van de Taliban gekend heeft. Hij heeft geen enkele recente ervaring met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de Taliban, waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden zijn. Hij is in Afghanistan nooit naar school geweest. Hij heeft nooit de huidige situatie in Afghanistan

meegemaakt en zou bijgevolg niet de mogelijkheid hebben om 'het spel te spelen', aangezien hij geen weet heeft van de lokale codes die in hedendaags Afghanistan worden opgelegd.

Ten tweede impliceert de jeugdige leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen, 19 jaar oud, en het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven. Hij werkt in een carwash in Charleroi, waar hij Frans en Engels spreekt met zijn collega's en goed contact heeft met verschillende Belgische vaste klanten.

Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving, is hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd. Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5 januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. Aangezien niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer, loopt hij het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Ten derde, is bij de beoordeling van het eventuele risico dat een (al dan niet bewuste, al dan niet gepercipieerde) verwestering met zich mee kan brengen bij een terugkeer naar Afghanistan is het, tot slot, eveneens van belang rekening te houden met de omgeving waarin verzoeker opgroeide, hetgeen in casu, een conservatieve omgeving in de provincie Nangarhar is. In een arrest van 11 mei 2023 (nr. 288.813), benadrukt uw Raad dat personen afkomstig uit dit rurale gebied een verhoogd risico lopen met betrekking tot vervolging op basis van (gepercipieerde) verwestering. Zo stelt uw raad het volgende over de provincie Nangarhar:

"(...) (Country Guidance, p. 72)."

De recente rechtspraak van uw Raad wordt hier een doorslaggevend belang aan gehecht bij de beoordeling van de specifieke aandacht die iemand te beurt kan vallen "bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap". In het geval van een rurale afkomst, in combinatie met de jonge leeftijd, zoals bij verzoeker, erkent uw Raad dat de gecombineerde risicoanalyse tot een erkenning van de vervolgingsvrees omwille van (minstens gepercipieerde) verwestering noopt – zoals bvb. in een recent arrest van 16 mei 2023 (nr. 289008, p. 26).

De zichtbaarheid is een belangrijk element om het risico in concreto te bepalen, overeenkomstig uw Raad.²¹

Uw Raad erkende reeds eerder dat in het bijzonder in een dorpscontext, deze informatie dan gemakkelijk bij de lokale Taliban leiders terecht komt. Zo stelt uw Raad in een arrest van 24 november 2023, het volgende:

(...)²²

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de heersende regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat hij om deze redenen zal opvallen, en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken.

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke, religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet."

Daarna gaat verzoeker nog in op enkele actuele ontwikkelingen, met name dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. Hij besluit hieruit dat een duidelijk voorbehoud moet worden gemaakt "op de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder voor mensen die gedeporteerd zouden worden vanuit Westerse landen, na een lang verblijf in het westen achter de rug te hebben".

Tot slot gaat verzoeker nog in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar en wijst hij op jarenlange afwezigheid uit Afghanistan als individueel risicoverhogend element dat mee in rekening gebracht moet worden om het risico op vervolging en ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden een email van verzoekers advocaat (stuk 3), een foto (stuk 4) en "The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)" (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 5 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024 en aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024.

2.2.2. Bij een op 6 december 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van verschillende foto's (stuk 1), van een ziekenhuisattest en de vertaling daarvan (stuk 2) en van de *taskara* van zijn broer A. en een vertaling daarvan (stuk 3). Hij citeert in deze aanvullende nota ook uit de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte

de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde asielmotieven, met name dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest dat hij misschien vermoord zal worden omwille van het werk van zijn broer bij de lokale opstandelingen en omdat hij de overheidsdiensten informeerde over de taliban die een bom plaatsten naast zijn huis, niet geloofwaardig zijn en de documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanbrengt niet van die aard zijn dat zij deze appreciatie vermogen te wijzigen, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten wegens problemen met de taliban. Hij zou in 2019 gezien hebben dat de taliban een bom naast de kleine brug naast hun huis plaatsten en dit gemeld hebben aan zijn broer S., die voor de lokale opstandelingen in een checkpoint werkte. Enkele uren later zou er een gevecht ontstaan zijn tussen degenen die de bom plaatsten en het nationale leger. Hierna zouden de taliban zijn familie twee keer om geld hebben gevraagd ter compensatie voor het verlies van de bom, maar zijn familie zou dit niet gegeven hebben. Verzoeker zou nadien nog enkele keren zijn broer hebben geïnformeerd als hij een bom zag. In de vijfde maand van 2020 zou een *arbaki* gedood zijn en zouden verzoeker en een andere *arbaki* gewond zijn geraakt doordat er een bom ontplofte voor verzoekers winkel. Na deze bomexplosie zou verzoekers familie verhuisd zijn naar een ander district. Verzoeker en zijn familie zouden in deze periode ook dreigbrieven hebben ontvangen van de taliban waarin stond dat verzoekers broer voor malik M. werkte, dat verzoeker informatie gaf aan de overheid over de bommen en dat verzoeker en zijn broer zich moesten presenteren. Ongeveer anderhalve maand voor de machtsovername zou verzoeker samen met zijn jongere broer A. zijn vertrokken uit Afghanistan. Zijn broer S. zou in Afghanistan gebleven zijn en sinds de tweede dag van de machtsovername vermist zijn.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze aanstipt dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordeed en dat dit zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u bij aankomst in België op 17 oktober 2022 zestien jaar oud te zijn. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 18 oktober 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 21,5 jaar uw geschatte leeftijd is met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg werd uw geboortedatum bijgesteld naar 1 januari 2003 (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie d.d. 20 oktober 2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan toegepast worden, ook geeft u door zich vooreerst valselijk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zijn geboortedatum niet kent en dat hij de leeftijd die op zijn *taskara* staat heeft overgenomen omdat dit de leeftijd is die hij voor zichzelf kent. Hij wijst erop dat in de Afghaanse gebruiken en cultuur minder belang wordt gehecht aan exacte leeftijdsbepaling en citeert uit objectieve informatie waarin staat dat de *taskara* in plaats van een datum vaak een schatting van de leeftijd van de houder op het moment van afgifte bevat. Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 31 oktober 2005 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Fiche ‘Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling’), wat niet overeenstemt met de door hem aangebrachte informatie. In zoverre wordt aangenomen dat verzoeker zijn geboortedatum niet kent, kan bovendien niet worden aanvaard dat hij *in casu* gelooft minstens drie jaar en vermoedelijk zelfs vijf jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van meer dan vijf jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker uit ook kritiek op de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek, doch hij kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Hij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State en werd van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de vaststelling die uit het leeftijdsonderzoek naar voren kwam steunt op de gangbare wetenschappelijke methode en dat daarbij al rekening werd gehouden met een foutenmarge of standaarddeviatie van twee jaar. Verzoeker toont niet aan dat dit onredelijk is.

Daarnaast wijst de adjunct-commissaris er ook op dat het feit dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts erkent de adjunct-commissaris dat uit de beschikbare informatie blijkt dat personen die vroeger tot de *Afghan National Defense and Security Forces* behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, maar wijst hij erop dat verzoekers verklaring dat hij ten gevolge van het werk van zijn broer bij de lokale opstandelingen problemen kende met de taliban niet kan overtuigen.

De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing vooreerst als volgt op dat de verklaringen van verzoeker over de activiteiten van diens broer bij de lokale opstandelingen veeleer vaag en allesbehalve doorleefd zijn gebleken en dat dit ernstige twijfels doet rijzen bij het beweerde profiel van verzoekers broer:

“Er werd u verschillende kansen gegeven om alle informatie waarover u beschikt mee te delen, waarbij u niet verder kwam dan enkel vage verklaringen zoals dat hij bij de opstandelingen ging werken, dat u alle documenten en foto’s neergelegd heeft en dat u alles al verteld heeft (NPO, P14, P17). Wanneer u specifiekere vragen krijgt, komt u niet veel verder dan regelmatig te herhalen dat u het niet weet. Behalve dat uw broer “op een vrijdag” met zijn vrienden bij de lokale opstandelingen ging (NPO, P14, P15), dat hij tussen de 9200 en 10 200 afghani verdiende (NPO, P15) en dat hij gewoon een vechter was voor malik M. (...) (NPO, P14). Moest de tewerkstelling van uw broer effectief een dusdanige rol in uw vertrek spelen zoals u wil laten uitschijnen, kan er van u, en zoals reeds werd opgemerkt, toch wel wat meer informatie verwacht worden. Immers, gezien het werk van uw broer een deel van de essentie van uw asielmotieven vormt, kan er wel degelijk verwacht worden dat u pogingen zou hebben ondernomen om bij uw broer, die in Afghanistan bleef toen u diende te vertrekken, en familieleden hiernaar te informeren opdat u meer informatie zou kunnen geven over het werk van uw broer.”

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde dat uw broer deel uitmaakte van het Afghaans leger (fiche NBMV, "motief voor immigratie"), wat toch niet te vergelijken valt met een deelname aan de lokale opstand. Dat u zich wat dit betreft dusdanig tegenspreekt, doet verder afbreuk aan het beweerde profiel van uw broer."

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat zijn broer niet vaak naar huis kwam en de tijd thuis doorbracht met zijn vrouw en kinderen en dat hij en zijn broer enkel samen aten. Ook wijst hij erop dat zijn broer na de machtsovername verdwenen is en vandaag nog steeds vermist is, zodat het op het moment dat er wel een reden ontstond om bijkomende vragen te stellen niet meer mogelijk was om dat te doen. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot het louter vergoelijken van zijn vage en weinig doorleefde verklaringen over de activiteiten van zijn broer bij de lokale opstandelingen, zonder de gedane vaststellingen daarover te weerleggen. Ook de omstandigheid dat verzoeker wist dat (i) zijn broer werkte voor de opstandelingen, voor malik M., dat (ii) zijn broer werkte bij de checkpost van Kusbahar en dat (iii) zijn broer vocht tegen de taliban werpt geen ander licht op de vaststelling dat zijn verklaringen daarover vaag en weinig doorleefd waren.

Waar verzoeker nog verduidelijkt "dat hij tijdens zijn eerste interview heeft gezegd dat zijn broer een 'nezami' of een 'militair' is" en dat dit een overkoepelende term is "voor iedereen die bij de veiligheidsdiensten werkt" en dat daaronder onder meer "soldaten bij het nationale leger, arbaki's, politiediensten en verzetsgroeperingen zoals de lokale opstandelingen" vallen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen.

Hoe dan ook stelt de Raad, daargelaten de vraag of de broer van verzoeker daadwerkelijk heeft gewerkt voor de lokale opstandelingen, in navolging van de adjunct-commissaris vast dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet kan blijken dat er in Afghanistan actueel sprake is van groepsvervolging waarbij (familieleden van) personen die vroeger tot de voormalige Afghaanse overheid behoorden te maken krijgen met vergeldingsacties. Het loutere feit dat verzoeker een familielid zou zijn van een medewerker van de lokale opstandelingen is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke nu, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde asielmotieven aangezien zijn verklaringen over zijn eigen problemen niet overtuigen.

De adjunct-commissaris wijst wat dit betreft vooreerst op het volgende:

"U verklaart dat u rond 3u à 4u 's ochtends mensen hoorde praten buiten uw huis. Toen u ging kijken wat dit was, zag u dat drie gewapende mannen een jerrycan onder de brug naast uw huis aan het plaatsen waren. Zij zagen u ook en zeiden u om te gaan. U vond het verdacht omdat jerrycans meestal een bom waren en contacteerde uw broer met de vraag om de checkpost in uw dorp te informeren. De checkpost in uw dorp nam op hun beurt contact op met het nationale leger. Uw moeder was ook wakker en u zei dit aan haar, waarop ze u antwoordde om niets te doen omdat het uw zaken niet waren (NPO, P9-10). Het is al merkwaardig dat u, wanneer u drie gewapende mannen een verdachte jerrycan ziet plaatsen naast uw huis, u niet zelf contact opneemt met de checkpost in uw dorp om dit te melden. Temeer daar u verklaart dat u al sinds jongsaf werkte in een winkel (NPO, P5) waar de arbaki's hun boodschappen kwamen doen (NPO, P11) en er dus van uitgegaan kan worden dat u wel contact had met de arbaki's. Bovendien is het merkwaardig dat de checkpost in uw dorp contact opnam met het nationale leger in plaats van zelf in te grijpen, temeer daar zij bij een volgend incident, toen een bom bij uw winkel gevonden werd, wel zelf kwamen om de bom weg te halen (NPO, P11). Dat u ondertussen uw moeder ook inlichtte maar zij u antwoordde om niets te doen omdat het uw zaken niet zijn, kan echter geenszins overtuigen. Dat uw moeder zo zou reageren, wanneer er een bom naast uw huis geplaatst wordt, wat dus het leven van uw familieleden en uzelf in gevaar brengt, is volstrekt ongeloofwaardig. Geconfronteerd hiermee merkt u gewoon op dat dit is wat ze u vertelde (NPO, P10), wat uiteraard geenszins kan overtuigen. Des te meer daar u op het moment van dit zogenaamde incident in 2019 ongeveer 16 jaar oud was. In de Afghaanse context en maatschappij kan dit bezwaarlijk nog als een jonge leeftijd beschouwd worden. Bovendien was u op dat moment de oudste man aanwezig in uw huis, daar uw oudere broer in zijn checkpost in Kusbahar was (NPO, P9) wat u binnen de Afghaanse context ook een zekere verantwoordelijkheid voor uw familieleden geeft. Dat u op dit moment uw moeder niet in vraag gesteld heeft en zonder meer aangenomen heeft wat zij zei, is zeer merkwaardig.

Uw broer zou na uw melding contact hebben opgenomen met de checkpost in uw dorp, die op hun beurt het nationale leger informeerden. Na 1u tot 1u30 is het nationale leger toegekomen en was er een gevecht tussen degenen die de bom plaatsten en het nationale leger (NPO, P9). Dat de gewapende mannen, volgens uw verklaringen taliban (NPO, P10), nadat u hen gezien had en zij u ook gezien hadden, nog zeker een uur waren gebleven om een jerrycan bom te plaatsen, kan op zijn zachtst gezegd vreemd genoemd worden. Dat deze mannen een dergelijke operatie 's nachts uitvoeren, wijst erop dat ze geen pottenkijkers wilden om niet verklikt te worden. Wanneer ze dan toch betrappt worden, zouden ze toch rustig voortgaan met hun operatie,

met alle bijhorende risico's, zoals ook moet blijken uit uw verklaring dat er vervolgens een gevecht tussen het leger en de nog aanwezige taliban zou zijn uitgebroken. Dit kan geenszins overtuigen.

Ten tweede verklaart u dat sinds het incident met de bom naast uw huis, ze drie keer een bom naast uw winkel hebben geplaatst (NPO, P11). De eerste bom vond u op het dak van uw winkel in een zak ongeveer 2 à 3 maanden na het incident met de zogenaamde bomplaatsing bij uw huis. De tweede bom vond u ook op het dak, ongeveer 1,5 à 2 maanden later. Wanneer u een bom zag, informeerde u uw broer, die vervolgens met de checkpoint praatte, waarop iemand van de checkpoint kwam om de bom te ontmantelen (NPO, P11). De derde bom werd voor uw winkel aan een watermolen geplaatst. Deze bom zou zijn ontploft op de 5e van de 5e maand 2020 toen twee arbaki's aan uw winkel kwamen. Volgens uw verklaringen waren er twee redenen waarom de taliban de bommen bij uw winkel plaatste. Enerzijds omdat de arbaki's hun boodschappen deden bij jullie, anderzijds omdat u de overheid informatie gegeven had over de bom naast uw huis, waardoor ze een financieel verlies leden en jullie hiervoor compensatie weigerden te betalen (NPO, P12). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban bommen bij uw winkel zouden plaatsen, wanneer u zelf aangeeft dat de taliban in uw regio naar de huizen van mensen die werkten voor de overheid of de overheid steunden gingen om hen te vermoorden of mee te nemen (NPO, P7). De taliban wist duidelijk wie u was en waar u woonde, gezien ze u, volgens uw verklaringen zelf gezien hadden toen ze de bom bij u thuis aan het plaatsen waren. Dat ze dan eerst al via telefoons geld ter compensatie voor het financieel verlies van de bom zouden vragen en nadien drie bommen – waarvan twee ook ontmanteld werden – bij uw winkel plaatsten, in plaats van u rechtstreeks bij u thuis te viseren, kan niet overtuigen.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift te stellen dat het logisch is dat hij steeds zijn broer contacteert, omdat dit zijn nauwste contact is binnen de veiligheidsdiensten en dit dan ook het meest laagdrempelig is. Wanneer hij ervan getuige is dat taliban een bom plaatsen naast zijn huis, kan ervan worden uitgegaan dat hij dit rechtstreeks meldt aan de checkpoint van zijn dorp en geen tijd verliest door eerst zijn broer op de hoogte te stellen opdat die dan op zijn beurt de checkpoint van het dorp zou verwittigen. Ook door louter te herhalen dat de checkpoint zelf niet kon ingrijpen, zonder toe te lichten waarom zij dit niet kon, terwijl zij bij een volgend incident wel zelf de bom kwam weghalen, weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven gedane vaststellingen en overwegingen. Dat het gedrag van derden niet aan verzoeker verweten kan worden, doet geen afbreuk aan de vastgestelde merkwaardigheden in zijn relaas.

De vage verklaringen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aflegde over de veiligheidsincidenten in zijn regio kunnen niet verklaren dat zijn moeder nadat zij was ingelicht over de bom naast haar huis zei om niets te doen omdat het hun zaken niet waren. Een dergelijke reactie is, gezien het gevaar dat de familie liep bij een ontploffing van de bom, zelfs in een specifieke regionale context waar er gevechten, moordpartijen en autobommen waren, allerminst aannemelijk.

Verzoeker laat nog gelden dat nergens in zijn verklaringen kan teruggevonden worden dat de taliban nog een uur zijn gebleven bij de jerrycan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nochtans dat hij verklaarde dat hij had gezien dat de taliban een bom aan het plaatsen waren bij zijn huis, dat hij een bericht stuurde naar zijn broer, die de checkpoint in hun dorp informeerde die dan het nationale leger heeft geïnformeerd en dat het leger één tot anderhalf uur later toekwam en dat er toen een gevecht was tussen degene die de bom plaatsten en het nationale leger (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker toont niet aan dat het onredelijk is om uit deze verklaringen af te leiden dat de taliban, nadat hij hen gezien had en zij hem ook gezien hadden, nog zeker een uur waren gebleven om een bom te plaatsen. Hij laat ook na om in zijn verzoekschrift meer duidelijkheid te verschaffen over waarheen de taliban dan wel gegaan zouden zijn nadat ze hem gezien hadden en waar het gevecht met het nationale leger zich dan wel zou hebben afgespeeld. Een dergelijk summier betoog kan uiteraard niet overtuigen.

Bovendien kunnen ook verzoekers verklaringen over de dreigbrieven die hij van de taliban zou hebben ontvangen om de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet overtuigen:

“U verklaart dat er vijf of zes brieven in het dorp aan de muur of in de boom gehangen werden, die uw broer of een dorpeling naar uw huis bracht. U gooide ze telkens bij het afval. In de brieven zou volgens uw verklaringen staan dat uw ene broer werkt voor malik M. (...), dat u informatie geeft aan de overheid en dat u zich moet presenteren (NPO, P13). U ontving deze brieven naar eigen zeggen in de periode waarin ze de bommen plaatsten (+/- 2020) (NPO, P12). Het is al merkwaardig dat u niet kan aanduiden welke van de door u aangebrachte documenten dreigbrieven zijn (NPO, P13). Zelfs al kan u zelf niet lezen, kan er wel verwacht worden dat u dergelijke dreigbrieven kan herkennen, des te meer daar u verklaart dat er veel zo'n brieven waren (NPO, P13). Daarnaast is het ook opvallend dat u verklaart dat u deze brieven telkens u ze ontving bij het afval gooide (NPO, P13), maar dan toch twee brieven bijgehouden heeft en kan voorleggen. Bovendien is het ongeloofwaardig dat de taliban deze brieven in het dorp zou achterlaten in plaats van aan uw huis te brengen gezien ze duidelijk wisten waar u woonde (cf. supra), en ze kennelijk weinig schroom kenden om zich in het dorp te begeven, getuige het feit dat ze eerder nog rustig de tijd zouden hebben genomen om een

bom naast uw huis te plaatsen. Dat er soms een week, soms een maand tussen deze brieven zat, is ook al zeer merkwaardig. Indien de taliban u wel degelijk als doelwit zag, dan kan het niet overtuigen dat ze u gedurende een periode van verschillende maanden verschillende brieven zouden sturen zonder rechtstreeks achter u aan te komen, waarmee ze u de kans geven om maatregelen te nemen of te vluchten (NPO, P7)." Deze vaststellingen en overwegingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert ook nog aan dat de adjunct-commissaris de vraag- en antwoorddynamiek van het persoonlijk onderhoud op een erg speculatieve manier benadert en daarbij een eenzijdige, enge en negatieve interpretatie geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn, dat de adjunct-commissaris een exegetische analyse van vragen en antwoorden maakt die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van getranscribeerde formele taal en waarbij geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan bepalende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten *"die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van de beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren"*, doch hij laat na om dit algemeen betoog verder uit te werken of te staven. Hij brengt dan ook geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op het geheel van de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

U legt een kopie van uw taskara neer. Uw taskara bevestigt echter louter uw identiteit die hier niet ter discussie staat (document 1). Voorts legt u ook de taskara's van uw twee broers en uw vader neer. Gezien de manipuleerbaarheid van dergelijke stukken, zeker nu dit louter kopieën betreffen, volstaan deze niet om uw familieband met deze S. (...) aan te tonen. (document 3). Verder legt u verschillende stukken met betrekking tot de tewerkstelling van uw zogezegde broer neer, onder meer een kopie van zijn badge van de lokale opstandelingen en foto's van uw broer tijdens zijn werkzaamheden (document 4 en 5). Zoals hierboven vastgesteld, wordt de tewerkstelling van uw broer weinig plausibel geacht. Dat blijkt opnieuw: u kan geen enkele informatie verschaffen over deze foto's. Twee van deze foto's tonen louter een Afghaanse man in Afghaanse klederdracht met een wapen, wat geenszins de tewerkstelling van uw broer staft, gezien wapendracht in de Afghaanse context niet uitzonderlijk is. Een derde foto toont dan weer een man in een uniform, waarop duidelijk het embleem van de 'Afghan Local Police' staat. Uw verklaring hiervoor dat ze het uniform droegen van wie ze dit ook konden krijgen (NPO, P17), komt merkwaardig over. Ten slotte legt u nog kopieën voor van vier handgeschreven brieven (document 2), waaronder twee dreigbrieven van de taliban, een brief van de dorpsouderen en een verklaring van een interview. Dit gaat ten eerste over kopieën van vier handgeschreven brieven, die door eender wie op eender welk moment geschreven kunnen zijn. Ten tweede, kan u zelf niet onderscheiden welke de dreigbrieven waren en welke de andere documenten waren (NPO, P12-13) wat zoals hierboven reeds uiteen gezet, zeer merkwaardig is. Bovendien kan, zoals hierboven ook reeds aangegeven, geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen van de taliban en al zeker niet aan de brieven die deze bedreigingen zouden moeten staven. De brief die uw broer voor u neergeschreven heeft, betreft louter een weergave van wat u heeft verklaard over de zogenaamde feiten. Hierbij kan ook opgemerkt worden dat deze verklaring afwijkt van wat u bij het CGVS verklaard heeft. U vermeldt dat de taliban een mijn wilden plaatsen naast de deur van uw huis, in tegenstelling tot uw verklaring bij het CGVS dat de taliban een mijn/bom wilden plaatsen naast de brug die door legervoertuigen gebruikt werd, naast uw huis (NPO, P12). Verder rept u met geen woord over de (drie) bommen die bij uw winkel geplaatst werden en zou u volgens deze verklaring na de bom bij uw huis zijn bedreigd en vervolgens vertrokken. Dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS, waar u aangeeft dat u pas ongeveer 2 jaar later (incident in 2019 tot vertrek anderhalve maand voor de machtsovername in augustus 2021 (NPO, P8)) vertrokken bent."

Door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar – en te citeren uit – zijn merkwaardige verklaringen over de foto waarop zijn beweerd broer te zien zou zijn met een uniform van de Afghaanse *arbaki's*, weerlegt verzoeker

de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing daarover niet. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke. Ook het gebrek aan organisatie van de opstandelingen, zoals dat zou blijken uit verzoekers verklaringen en de in het verzoekschrift aangehaalde informatie van OSAR, biedt hiervoor geen verklaring. Uit de aangehaalde informatie kan blijken dat de lokale opstandelingen gefinancierd werden door het Nationaal Directoraat voor Veiligheid (NDS) en/of het Onafhankelijk Directoraat voor Lokaal Bestuur (IDLG). Dat zij daarbij uniformen konden dragen van de *arbaki's* komt nergens uit deze informatie naar voren en is er eerder mee in tegenstrijd.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de adjunct-commissaris heeft nagelaten om de door hem neergelegde documenten *in concreto* te onderzoeken en geenszins de gepaste waarde heeft gehecht aan het feit dat hij *“zowel de taskara van hem als zijn broer, foto's van zijn broer op het werk en de ID kaart van zijn broer heeft neergelegd”*. Uit het voorgaande blijkt dat deze stukken geenszins louter door middel van een cascaderedenering en door een algemeen rapport met betrekking tot de mogelijkheid tot corruptie als ongeloofwaardig worden afgedaan. Voorts lijkt verzoeker er ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De adjunct-commissaris kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat *in casu*, gelet op de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, het gegeven dat het slechts om fotokopieën gaat en de in de bestreden beslissing aangehaalde merkwaardigheden, onomstotelijk het geval is.

Dat verzoeker de foto die hij in de loop van de administratieve procedure via zijn advocaat aan het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), samen met de email van zijn advocaat waarbij deze foto als bijlage werd gevoegd (*ibid.*, stuk 3), werpt geen ander licht op de gedane vaststellingen en overwegingen. Vooreerst wordt met deze foto (en email) geen familiale band aangetoond tussen de personen die erop staan. Bovendien tonen deze foto en email de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten niet aan. Het document *“The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)”* dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (*ibid.*, stuk 5), heeft tot slot geen betrekking op zijn persoon en werpt bijgevolg evenmin een ander licht op de voorgaande vaststellingen en overwegingen.

De nieuwe foto's van zijn broer S. die verzoeker bij zijn op 6 december 2024 neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), tonen evenmin de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten of familiale band aan tussen verzoeker en de persoon die op deze foto's staat. Aan de hand van deze foto's is moeilijk op te maken of de persoon op de foto's dezelfde persoon is als deze op de foto van de *taskara* van verzoekers beweerde broer S. die eerder in de loop van de administratieve procedure werd neergelegd.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota voert verzoeker nog aan dat zijn andere broer, A., vanuit Iran zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan en daar samen met zijn oom werd vermoord door de taliban. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota fotokopieën van verschillende foto's (stuk 1), van een ziekenhuisattest en de vertaling daarvan (stuk 2) en van de *taskara* van zijn broer A. en een vertaling daarvan (stuk 3). De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en problemen met de taliban niet kan worden aangenomen dat het door verzoeker voorgehouden overlijden van zijn oom en jongere broer A. met deze problemen verband houden. Daarbij komt dat verzoeker deze overlijdens niet aantoon met voldoende bewijskrachtige stukken. Op basis van de foto's kan immers niet worden vastgesteld dat de betrokkenen de broer en oom van verzoeker betreffen. Zo al zou worden aangenomen dat de lijken die op deze foto's prijken de oom en jongere broer van verzoeker toebehoren, dan nog kan uit deze foto's niet blijken in welke omstandigheden zij om het leven zijn gekomen. Wat betreft de fotokopie van het ziekenhuisattest, stelt de Raad vast dat dit stuk niet gedateerd is en voorzien is van een onleesbare stempel, dat het een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit niet te controleren is en dat er evenmin uit kan blijken door wie de betrokkenen vermoord werden. De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Waar het ziekenhuisattest betrekking heeft op feiten van 15 april 2024, kan niet worden ingezien waarom verzoeker deze niet eerder had kunnen bijbrengen. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota kort voor de terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt die hij reeds veel eerder in de procedure had kunnen bijbrengen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan

corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021 (update)), kunnen de foto's en het medisch overlijdensattest die verzoeker ter staving van de overlijdens van zijn oom en jongere broer voorlegt zijn verklaringen niet staven. Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota ook weinig uitleg over deze overlijdens. Tot slot toont de *taskara* van de broer van verzoeker met vertaling hoogstens de identiteit van deze persoon aan.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn problemen met de taliban omwille van het werk van zijn beweerd broer S. voor de lokale opstandelingen niet aannemelijk.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker ook nog in op zijn (vermeende) nood aan internationale bescherming omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia*

volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesies onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 51, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd

als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "*Country Guidance*" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op zijn jeugdige leeftijd bij binnenkomst in België – verzoeker was toen minstens 19,5 jaar en vermoedelijk zelfs 21,5 jaar – en op zijn lang verblijf buiten Afghanistan waardoor hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de taliban opgelegde regels, en op zijn lange verblijf in Europa, dat volgens hem "*een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven*" impliceert, toont verzoeker niet aan dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Waar verzoeker laat gelden dat hij "*werkt in een carwash in Charleroi, waar hij Frans en Engels spreekt met zijn collega's en goed contact heeft met verschillende Belgische vaste klanten*" en dat hij "*(d)oor zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving*" noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen is geconfronteerd, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft

geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van minstens 21 jaar die Afghanistan volgens zijn verklaringen ongeveer anderhalve maand voor de machtsovername – dus vóór augustus 2021 – heeft verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), zodat kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan een eigen winkel had waar mensen hun boodschappen deden en waar hij al werkte sinds hij een klein kind was (*ibid.*, p. 5). Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij via een vriend nog contact heeft met hen (*ibid.*, p. 5) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, p. 5, en adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er weinig concrete informatie voorhanden is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Ook de omstandigheid dat verzoeker opgroeide in een conservatieve omgeving in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals onder meer de taliban, *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP), Tehrik-e Taliban Pakistan en het Haqqani-netwerk. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een gezonde Afghaanse jongeman die geen zicht biedt op zijn leeftijd maar minstens 21 jaar en vermoedelijk zelfs 23 jaar is, die nog maar twee jaar in België is en die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er in zijn eigen winkel heeft gewerkt en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat het loutere feit dat hij een familielid zou zijn van een medewerker van de lokale opstandelingen onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, dat hij zijn problemen met de taliban omwille van het werk van zijn beweerd broer S. voor de lokale opstandelingen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verzoeker en verwerende partij in hun aanvullende nota's refereren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling

waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY

D. DE BRUYN